

İŞTE HASTANE

YAŞAR YILDIRIM

DESTEK
Yayınları

DESTEK YAYINLARI: 1835

ARAŐTIRMA: 405

YAŞAR YILDIRIM / İŞTE HASTANE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon DıŐ Tic. A.Ő.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AkŐun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Sezen Yıldırım

Son Okuma: Kemal Tokgöz

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Tuğçe Ekmekçi

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender

Reklam ve Tanıtım: Selen ÇavuŐovalı-IŐıl Ilgıt ŐimŐek

Destek Yayınları: Kasım 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6608-00-9

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 NiŐantaŐı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

YAŞAR YILDIRIM

İşte
Hastane

*Kitabımı, Cumhuriyetimizin 100. yılı nedeniyle
tüm sağlık emekçilerine armađan ediyorum...*

SUNUŞ

Yakın dostlarım yıllar boyu anılarımı yazmam için ısrar ettiler. Peki, neden ben anılarımı yazacaktım? Her insanın birçok ilginç anısı vardır. Benim anılarımın özelliği neydi ki dostlarım yazmam konusunda ısrarcı oluyordu? Anılarım arasında en ilginç olanları bir hastanede, International Hospital'da yaşandı çünkü... O hastanede birçok ilk yaşandı. Kitabın ilerleyen satırlarında bu ilklerden bahsedeceğim. İlginç sayılabilecek birçok hatıra bu hastanede yaşandığı için kitabın adı *İşte Hastane* olarak seçildi. Bu satırlar ne bir roman, ne hikâye ne de deneme... Sadece hatıra notları. Elbette biyografi kitabı olmadığı gibi sadece bir anı, anlatı kitabı olarak tanımlamak da doğru olmayacaktır. Yaşamımdaki kader anlarımı, kitabın çeşitli bölümlerinde olabildiğince anlattım. İktisat okurken fikrini değiştirip kendini bir sonraki yıl eczacılık fakültesine devam ederken bulan bir gencin kariyer ve yaşam süreçlerine tanıklık edeceksiniz.

İşin başında olmak, yönetici olarak görev yapmak, herkesten çok çalışmayı gerektirir. Herkesin işine dört elle sarıldığı, mutlulukla çalıştığı bir kurum haline getirmeyi elbirliğiyle başardığımız International Hospital, kısa sürede sektördeki en iyi isimlerin çalışmak istediği bir cazibe merkezi haline geldi. Mükemmeliyet merkezi olarak da anılan International Hospital'dan yolu geçen, tüm bilgi birikimi ve yetenekleriyle desteklerini arkamda hissettiğim pek çok çalışma arkadaşım, aynı zamanda

bu kitaba ilham veren isimler olarak satırlar arasında az ya da çok yer buldu.

Kitapta başımdan geçmiş olaylarla ve anılarımla eşzamanlı olarak gelişen başka isimlere ait küçük öyküler de var. Çoğu özet sayılabilecek anekdotlar olmakla birlikte, bunların bir bölümü gün ışığına çıkmamış detaylardır. İsimler de olaylar da tamamen gerçektir.

Sağlık sektöründe çok dost kazandım. Pek tabii mutluluklar da oldu, kırgınlıklar da, hayal kırıklıkları da... Tıpkı hayatın kendi akışında olduğu gibi.

Okuyacağınız bu kitapta, doğal olarak benim hayat yolculuğumdaki yaşanmışlıklara tanık olacağınız gibi, aynı zamanda özel sağlık sektörünün son 30 yılına bir bakış imkânı da bulacaksınız. Bu kitapta yer alan anılar, aynı zamanda Türk özel hastanecilik sektörünün kısa zamanda aldığı önemli ve başarılı yolun özeti niteliğinde. Bu kitabı okurken zor ve meşakkatli özel hastanecilik serüveninde, Türkiye'nin ilk özel hastanesinin kuruluşunda verilen emeklere, alınan risklere, yaşanan hayal kırıklıklarına, gerçekleştirilen ilklere ve en sonunda gurur veren başarılarla şahitlik edeceksiniz.

Türkiye'de özel hastaneciliğin hangi aşamalardan nasıl geçtiğine dair ipuçlarına rastlayacağınız satır aralarında, sektöre yıllarca emek veren, öncülük eden tanıdık isimlerle de karşılaşacaksınız. Özel hastaneciliğin kilometre taşlarının nasıl döşendiğini, bugün kat edilen aşamaya nasıl geldiğini ve en önemlisi, her şeyin nasıl başladığını daha iyi görebileceksiniz. 1990'lar ve 2000'li yıllardaki sağlık sisteminden sosyal yaşama, medyaya, ünlülere dair çeşitli kesitler bulacaksınız.

Kısacası, özel hastanelerde yaşanan kimi olayların perde arkasını, kamuoyunca bilinmeyen öykülerini elimden geldiğince anlatmaya çalıştım. Bugüne kadar dile getirilmeyen, konuşulmayan detayların bire bir şahidi ve yaşayanı oldum. Sadece

özel hastane sektörü için değil, modern Türk tıbbına da önemli katkılarda bulunan duayen isimlerle ve ekiplerle çalışmaktan ayrı bir mutluluk duyduğumu, kendimi şanslı hissettiğimi belirtmek isterim.

Türkiye'de sağlık sektöründe dünyayla eşzamanlı başlatılan ilklere imza atan isimler arasında olmaktan gurur duymakla birlikte, başta Said Haifawi olmak üzere pek çok kişiyi teşekkürle anmadan geçemeyeceğim.

Bu kitaba katkıda bulunan sevgili dostlarım, aynı yolda yürüme şansına eriştiğim tüm çalışma arkadaşlarıma ve hocalarıma kıymetli paylaşımları için çok teşekkür ederim. Prof. Dr. Emre Kongar, Prof. Dr. Muzaffer Bayhan, Prof. Dr. Ali Akyüz, Prof. Dr. Melih Bulut, Prof. Dr. Sırrı Bektaş, Prof. Dr. Bingür Sönmez, Prof. Dr. Dursun Buğra, Prof. Dr. Azmi Hamzaoğlu, Dr. Ferudun Çelikmen, Meri İstiroti, Eczacı Cemil Taner, Psikolog Ferahim Yeşilyurt, Dr. Ömer Karahan, Sedat Artukoğlu, sevgili yeğenim Sezen Yıldırım ile kitabı yayıma hazırlayan editörlerim ve yayınevimin tüm çalışanlarına katkılarından dolayı şükranlarımı iletiyorum.

Ayrıca kitapta adı geçen ancak bu dünyadan ayrılanları saygı ve rahmetle anıyor, hayatta olanlara da sağlıklı bir ömür diliyorum.

Yaşar Yıldırım
Haziran, 2023

Başlarken...

Şişli Terakki Lisesi'nden sevgili edebiyat hocam Zeki Ömer Defne ve felsefe hocam İhsan Kongar'dan aldığım eğitim doğrultusunda, arkadaşlarımın da beni havuza itmesiyle yüzme cesaretimi kazandım. Kendimi biraz tanıtmak amacıyla yaşam sürecimden bazı kesitlerden bahsedeceğim. İsim ve mekân yanırları için şimdiden özür dilerim.

Yaşamda karşılaşılan kesitlerin, insanın karakterinin oluşmasında ve şekillenmesinde çok önemli katkıları vardır. Çoğunlukla kader anları ve o anlardaki seçimleriniz veya seçmek zorunda olduğunuz tercihleriniz hayat çizginizin başarılarını, başarısızlıklarını hatta sağlığını belirler. Doğduğunuz, yaşadığınız şehir, eğitim, iş hayatı, iş ve eş seçimi gibi. Yaşamımda ilk kader anım anne ve baba seçimimdi. Rize'de doğmuş babam Abdullah Yıldırım, 1919 yılında İstanbul Deniz Kuvvetleri'nde (Seyru Sefa) kıyı kaptanı olarak yaptığı askerliğinin ardından İstanbul Karaköy'de otel işletmesi açtıktan sonra yine Rize doğumlu, iyilik meleği, güzeller güzeli anacığımı yanına aldı ve 6 çocuk dünyaya getirdiler. Ailemin 4. çocuğuyum (İlk 4 erkek, son 2 kız).

İkinci kader anım, ilkokul çağımda yaz aylarında Çengelköy Vahdettin Köşkü'nde oturmamızdı. İlk iki yıl büyük köşkte oturduk, salonu ve bahçesindeki havuzu adeta futbol sahası gibiydi. En küçük odası bana verilmişti. Çocuk gözüyle 40-50 metre kare vardı. Benim karyolam, komodinim ile elbise dolabım bir köşede

kayıp gibiydi. Çoğunlukla benim boyumdaki pencerenin önüne battaniyemi serip uyurdum. Tavandaki çeşitli yağlıboya resimleri seyreder, ezberlerdim. Orta köşkteki komşumuz felsefe öğretmeni İhsan Kongar'dı. Eşi de öğretmendi ve Engin ile Emre adında çocukları vardı. Engin abi atletik yapılı, sevecen, bize gerçek abilik yapan sevdiğimiz biriydi. Emre (Kongar) ile çocukluğumuz, *Pardayanlar*'ı okuyup onlar gibi ormanda çeşitli aktiviteler yaratan abim Yılmaz'la birlikte çok eğlenceli geçti. İhsan amcaya hafta sonları yemeğe gelen büyük şair Yahya Kemal Beyatlı'nın muhteşem sohbetleri ile karşılıklı şiir okumalarını dinlemek, vazgeçilmez eğlencemizdi. İlkokulu bitirdiğim yıl Vahdettin Köşkü'ne taşınmıştık. İhsan amca bir hafta sonu babamla sohbet ederken benim ilkokulu bitirdiğimi öğrendiğinde, "Senin oğlunu Şişli Terakki'ye yazdıralım," dedi. Emre ilkokul son sınıf, Engin abi ise lise ikinci sınıftaydı. İşte benim için çok önemli ve oldukça şanslı olduğum bir başka kader anı da yatılı olarak altı yıl eğitim alacağım bu okula başlamamdı. Hocalarım İhsan Kongar, Zeki Ömer Defne, Nihat Sami Banarlı, Behçet Necatigil, Kör Salih (Kimya), Ramses Aziz (Tarih), Kazıkçı Cemile (Fizik), Ecvet Gürses (Fizik, Müdür), Veciha Karamehmet (İngilizce), Sallabaş Kemal (Matematik), muhteşem Kör Muhtar (Beden Eğitimi, Müdür Yardımcısı), hiçbir zaman hoca diyemediğimiz ve hep abimiz kalmış Selahattin Mucurlu (Coğrafya, Müdür Yardımcısı) ve diğerlerini saygı, rahmet, sevgiyle anıyorum.

Şişli Terakki Lisesi'nde gerek aldığım eğitim gerekse muhteşem hocalarımın verdiği kültür, okuma ve insan sevgisiyle birlikte okulda edindiğim, hâlâ sürdürdüğüm dostluklarım (Firuz, Oral, Tuna, İlhan, İnan, Erol, Atakan, Ayda, Elçin, Erbil ve diğerleri) hayatımın her evresinde bana güç vermiştir.

Gelelim üçüncü kader anına. CHP Genel Sekreteri ve Ankara Milletvekili Dr. Kâmil Kırkoğlu babamın doktoru ve çok yakın dostuydu. Benim eğitimimle yakından ilgilenir, her görüşme-

mizde mutlaka eğitim konusunda söyleşirdik. Lise son sınıfın yarıyıl tatilinde, babam bir dostuyla sohbet ediyordu, ben de yanlarındaydım. İsmi hatırlamadığım işadamı dostu benim eğitim yılının sonunda mezun olacağımı öğrenince, “Yüksek öğrenim seçimini yaptın mı?” diye sorduğunda ben cevap veremedim. “Sınava gireceğim zaman seçim yapacağım,” dedim. Babama dönüp, “Bak Abdullah Bey, gelecek tekstil mühendisliğinde. Türkiye pamukta dünyada rakipsiz. Sen oğluna Almanya’da tekstil mühendisliği okut. Benim orada dostlarım var, sana tanıdık bile bulurum,” dedi. O an karar verildi: Berlin’de tekstil mühendisliği okuyacaktım. Babamın tek şartı hazıranda mezun olmamdı. Almanya’da tanıdık bir Türk aile bulundu, para transferi de sorun olmayacaktı. Her şey tamamdı ve ben Türkiye’de sınava girmeyecektim. Tatlı bir yaz yani. Ancak öyle olmadı, evdeki hesap çarşıya uymadı. Bir gün Kâmil amca (Dr. Kâmil Kırıkoğlu) geldi. Beni görünce, “Ne yaptın Yaşar? diye sordu. “Mezun oldum amca, Almanya’ya tekstil mühendisliği eğitimine gidiyorum,” diye yanıt verdim. Kâmil amca babama dönüp, “Olmaz öyle şey, Almanya’ya genç çocuğu göndereceksin, kontrolün olamayacak. Yaşar, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’ne gidecek,” dedi. Sonra babamla ofise kapandılar. Çıktıklarında babam, “İktisat Fakültesi’ne gidiyorsun, hazırlan,” dedi. Nokta... Hayaller yıkıldı, kaderime razı oldum. O yıl üniversitelere sınavsız diploma derecesine göre öğrenci alınacağı açıklandı. Hemen sınıf arkadaşım Firuz’u aradım, el ele tutuşup 24 ve 25 numaralı öğrenciler olarak fakülteye kayıt yaptırıldı. Atakan da bize katıldı. O yıl 430 kişilik amfisi olan fakülteye bin civarında öğrenci kaydoldu. Sıralarda oturmak için sabah 06.00’da yola çıkıyor, arkadaşlarımız için ayırdığımız yerleri korumak adına diğer öğrencilerle dalışıyor, kavga ediyorduk. Arka sırada karşılıklı amiralbattı oynuyor, hocaları amfinin akustığının elverdiği kadar duyabiliyorduk. Önce merdivenlere, sonra beş lira vererek vestiyer sorumlusunun ema-

net verdiği tabureye geçtik. Sonuçta Firuz ve ben fakülteden soğuduk, kahvehane kültürümüzü güçlendirdik. Sınavlara bir ay kala babama, “Ben iktisatı sevmedim, tıp veya eczacılık fakültesi sınavlarına gireceğim,” dedim. Babam tepkiliydi. “Herhalde ders çalışmadın, sınavlar yaklaşıncaya başka fakülteye sığındın. Sınıfını geç, istediğin fakültede oku. Eğer sınavı kazanamazsan, 2. sınıftan devam edersin,” dedi. Ben o tarihte CHP Gençlik Kolları, Galata İlçe Yönetim Kurulu Sekreteri’ydim. Galata o tarihte ilçeydi. Sonradan Beyoğlu’yla birleştirildi. Sınavlar yakın olduğu için parti faaliyetleri yoktu, lokal boştu. Babamın tepkisine çok üzülmüştüm, karar verdim ve ertesi sabah sekizden akşam sekize kadar lokalde tek başıma hiç dışarı çıkmadan ders çalıştım. İyi hazırlandım ve sınavları verdim.

Babama gidip, “Sınıfı geçtim ama devam etmeyeceğim,” dedim ve kazanılması çok zor olan İstanbul Eczacılık Fakültesi’ne girmeyi başardım. Kader anı ne Kâmil Kırıkoğlu’nun seçimi ne de eczacılık fakültesine girişti. Son sınıfta evlilik kararı almamdan dolayı okul bitince WYETH İlaç Sanayi’sinde işe başlamam, diğer kader anımdı. Bu kurumda kontrol şefi olarak başlayıp genel müdürlüğe kadar yükseldim. 25 yılda her kademedeki görev aldım. ABD ve Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde edindiğim deneyim ve görgü, Şişli Terakki Lisesi, CHP Gençlik Kolları, İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi tecrübelerimle kendimi 28 yaşında yönetici koltuğunda buldum. 1988 yılında İstanbul-Ankara uçak yolculuğum sırasında iki sınıf arkadaşım Said Haifawi (International Hospital Sahibi) ve Ekrem Sezik (Prof. Dr. Farmakognozi) ile karşılaşmış sohbet sırasında kim nerede, ne yapıyor diye konuşurken, Ekrem benim WYETH’de çalıştığımı söyledi. Said Haifawi, Dubai’de WYETH’in temsilcisi ve distribütörüydü. Genel merkezde tanınır ve sevilirdi. İstanbul’a geldiğinde işyerimde beni ziyaret etti ve diğer kader anı başladı.

İşte Hastane

Fakülteadaki Said Haifawi Ürdün kökenli bir öğrenciydi. Yakışıklı, sempatik biriydi ve çapkınlığıyla tanınır, çok geniş tutmadığı çevresinde sevilirdi. İstanbullu bir ailenin kızı Gülşen Hanım'la evlenip Dubai'ye yerleşerek başarılı bir işadamı olmuştu. Sn. Turgut Özal'ın Dubai ziyaretinde kendisiyle dostluk kurmuş, hastane projesi bu sıralarda oluşmuştu. Fakülte günlerindeki sohbetten sonra hastane projesini anlattı. Yeşilyurt'ta, deniz kenarındaki bir binada hastane inşaatı devam etmekteydi. Ancak projenin uzaması nedeniyle maliyetin artmasından son derece rahatsız olduğundan bahsetti. Hastanenin modern ve yüksek teknoloji donanımıyla yapılacağını, gerek teknik modernizasyon gerekse yönetim organizasyonunun uygar ülkeler düzeyinde olacağını söyledi. Dr. DeBakey'in kurduğu kadroyla danışmanlık anlaşmasının yapılması ise beni çok etkilemişti. "Hastane inşaatını görmek isterim," dedim ve hafta sonu hastaneyi ziyaret etmem konusunda anlaştık.

1988 Ağustos'unun bir cumartesi günüydü. Hastanenin 215 numaralı odasını Said Haifawi ofis olarak kullanıyordu. Birlikte hastanenin bazı bölümlerini gezdik. 10 katlı binanın özellikle deniz seviyesindeki ilk üç katı hizmet birimleri, ameliyathaneler, radyoloji, laboratuvarlar, *fitness*, yemekhane, kafeterya, personel soyunma odaları, konferans salonu, tıbbi birimler, solunum terapi, yoğun bakım üniteleriyle organize edilmişti. Gi-

riş katı poliklinikleri, diğer altı kat ise hasta odalarını içermekteydi. Her katta 15 hasta odası mevcuttu. Sipariş edilen tıbbi cihazlar henüz getirilememişti. Birçok donanım ve inşaat malzemesi yurtdışından, özellikle İtalya'dan ithal edilmişti. Bina inşaatı devam ediyordu ve şantiye görüntüsü vardı. İlk bakışta çalışmaların iyi bir organizasyonla yürütülmediği görülüyordu. Malzemeler dağınıktı ve boş dolaşan işçiler vardı.

Projeyi İntes isimli bir inşaat şirketi yüklenmişti. Ortalıkta gözükmeyen mesul mimarlar dışında bir inşaat mühendisi, bir makine mühendisi, bir elektrik mühendisi, ayrıca inşaat mühendisi olan bir kontrol mühendisi görevlendirilmişti. Said Haifawi, Dubai dahil yoğun işleri nedeniyle proje başında duramadığından kadronun çalışma temposundan memnun olmadığını, devamlı finansman sağlamaktan bıktığını ifade etti. Ben de, "Projeyi takip etmemi ve senin adına yönetmemi ister misin?" diye sordum. Ülkemiz için bu yeni ve güzel projeye amatör bir ruhla severek katkıda bulunabileceğimi söyledim. "Çok mutlu olurum," dedi ve telefonla devamlı irtibatla olma kararı aldık. Said Haifawi mühendisleri ve müteahhit firma sorumlusunu çağırarak beni tanıttı ve yetkili olduğumu tebliğ etti. O tarihte WYETH İlaç Sanayisi Eş Genel Müdürü görevindeydim. Grup Başkanımız Bay Mottes'e bir faks göndererek mesai sonrası projede amatör olarak destek verebilmem için iznini istedim. Beni telefonla aradı, ülkem ve arkadaşlarım için bu projeye desteği vermek istediğimi etraflıca anlattım, onayını aldım.

Ertesi akşam inşaata gidip her bölümü detaylıca inceledim, eksiklikleri tespit ettim. İntes'te çalışan personeli ve bizim inşaat kadrosunu tespit ettikten sonra, önce mühendislerle bir toplantı yaptım. Kendilerine inşaatta çalışanların organize iş yapamadıklarını, inşaat hızının çok düşük seviyede olduğunu, bundan böyle tüm işlerin benim organizasyonum ve direktifimle yürüyeceğini, talimatım ve onayım olmadan hiçbir satın